

Omul dincolo de sine (5)

de Slavomir ALMĂJAN

În marile momente de criză ori de instabilitate politică, unul din drepturile ființei umane, cel mai des atacate, era dreptul de asociere. Asocierea semenilor în momentele de criză era deseori sursa unor furtuni sociale de proporții, culminând în revoluții mai mult sau mai puțin violente, dar întotdeauna ele generau puterea necesară unor schimbări de miez în structura societății. Când spun asta, nu am în vedere spiritul de gloată, mișcat de o scânteie... Nu mă gândesc la vreun fel de emoție primară manifestată într-o mulțime ușor de manipulat. Asocierea, în felul în care ea este sursa unor profunde schimbări, este cu mult mai profundă, cu ramificații deosebit de complexe, generează o complexitate de efecte asupra spiritului societății. Omul dincolo de sine, prin mecanismul asocierii, devine omul integrat în ansamblul menirii lui, devine o forță cu greu de învins sau chiar invincibilă în realmul nostru tridimensional. El devine o notă deseori imperceptibilă individual, dar parte vitală într-o simfonie de o frumusețe de neexplicat... El devine un torent distrugător sau un fluviu generator de viață pe malurile lui. Da, într-adevăr, "nu este bine ca omul să fie singur"...

Haideți să privim împreună fenomenul creator de miracol al asocierii. Nu, vă rog să nu cumva să credeți că de dragul de a mă vedea citit scriu rândurile de față! Motivația mea este cu mult dincolo de vanitate... Cred că port răspunderea a ceea ce scriu dar mai ales port răspunderea faptului că efectele a ceea ce scriu pot avea reverberații eterne. Cred că gândurile de față s-au născut în gândul lui Dumnezeu, deci și tu cititorule ești răspunzător pentru atitudinea pe care o vei adopta ca urmare a citirii. Este destulă împotrivire la intenția noastră de a umbla în voia Creatorului nostru, ca să realizăm că în noi înșine suntem incapabili de a supraviețui pentru scopul pentru care am fost întocmiți. Pomul fără roadă a fost blestemat (vezi Ioan 21: 19). Soarta omului, neroditor în umbletele sale este definită în termeni deosebit de cerți de însuși Domnul nostru:

"Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard." (Ioan 15:6)

Mlădițele (noi) trebuie să fie parte din viță, uniți deci prin aceeași sursă, aceeași voință, același țel. Asocierile de care vorbeam mai înainte sunt rezultatul aplicației aceluiaș principiu iar originea acestuia, fără dubiu, este divină. Intenția primară în formarea asociației de orice fel trebuie să învingă un prim obstacol: firea pământească. Mândria individului va spune "nu am nevoie de nimeni!" Înainte de a face primul pas noi vom recunoaște în noi înșine: "singur nu voi putea face nimic!" Înainte de a ne adânci în aceste gânduri, trebuie să distingem faptul că asocierile în realmul social sunt condiționate de mai mulți factori care în final urmăresc tot un succes personal. Asocierea este doar mijlocul obținerii acestuia. Pe tărâm spiritual, vorbesc în primul rând fraților mei în Cristos, unitatea este de fapt o asociere eliberată de balastul egoismului iar împlinirea sau succesul nu este al individului ci al Bisericii pentru gloria lui Dumnezeu.

Asocierile umane originează de obicei într-o conjunctură socială specifică fertilă acestora. Este inițiată de indivizi cu interese individuale asemănătoare și cu pronunțată afinitate în gândire. Acestea dezvoltă, prin însăși natura lor, o ideologie proprie fără de care liantul unității n-ar putea exista. Ideologia este ingredientul primordial în crearea unei solide unități de voință. Ea, ideologia, este sursa "creдинței" pentru atingerea unui ideal. Marxismul este poate exemplul cel mai clar a ceea ce vreau să spun. Revoluția industrială a adus laolaltă oameni care au generat o reacție împotrivoare, și asta prin revolte sporadice în fazele incipiente apoi prin formarea unei ideologii comune. Îndoctrinarea maselor a fost următorul pas logic. Urma doar ca momentul prielnic să apară pentru ca această forță devastatoare să-și înceapă jocul. Restul este istorie și ea vă este binecunoscută.

Iată un extract din NewsMax.com. Se referă la Al-Qaida și la reziliența acesteia în ciuda intenției mărturisite ale lumii civilizate de a o nimici... Citatul spune că organizația este de fapt o ideologie și puterea acesteia nu stă în numărul oamenilor care o compun(!). [*"But of course al-Qaida is an ideology and its potency cannot be reduced to the number of men in its ranks," he cautioned. (NewsMax.com)*]

Nu vi se pare șocant? Vedeți, și ei aplică principiile unității, și ei își dau seama că puterea lor este cu mult dincolo de suma oamenilor care o compun...

Haideți să vedem care este aplicabilitatea celor scrise până aici pentru viețile noastre de credincioși, de creștini. Noi avem o ideologie desăvârșită, Cuvântul lui Dumnezeu, avem un țel

absolut, Împărăția lui Dumnezeu, avem un Domn absolut și atotputernic, Isus Cristos, avem garanțiile scrise și pecetluite cu sânge, în vederea unei izbânde absolute, avem un ajutor continuu prin omniprezența Duhului sfânt și prin prezența Lui în noi înșine... Însuși natura noastră umană a fost schimbată prin actul înfierii!!! Noi avem tot ceea ce ne trebuie pentru a trăi o viață de continuă izbândă.

“Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin El care ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, prin ele vă faceți părtași firii Dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă”. (2 Petru 1:3,4)

Dacă toate acestea sunt adevărate, și cuvântul lui Dumnezeu este adevăr, atunci haideți să ne expunem luminii acestuia și să ne punem câteva întrebări...

- Unde este viața și evlavia noastră?
- Unde sunt izbânzile noastre continue?
- De ce suntem purtătorii jugurilor nepotrivite și de ce suntem robi a ceea ce ar trebui să ne fie supus?
- De ce, la sfârșitul fiecărei zile, culegem amărăciunea noilor neîmpliniri?
- De ce lumea nu este plină de mireasma lui Cristos ci de putoarea murdăriei perversității umane?
- De ce, cu atâta întuneric în jur, luminițele noastre totuși nu se văd?

De ce, de ce, de ce?... Va veni o zi când aceste întrebări le vom auzi rostite de buzele preasfinte ale Judecătorului nostru Suprem. Atunci vom fi măcinați de regretul că nu am dat atenție, în zilele de har, adevărului aducător de pace, că nu am găsit destulă dragoste în noi înșine, pentru a uita o clipă măcar de foamea eului, pentru a ne hrăni sufletul cu adevăr în vederea conviețuirii în unitate divină pentru gloria lui Dumnezeu.

În articolul următor ne vom concentra atenția în depistarea piedicilor din viețile noastre, care stau în calea izbândei depline în Cristos.